Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Pogorârii Duhului Sfânt - ziua a doua

Lucrarea Duhului Sfânt se slăveşte cu mare taină peste om, căci omul, din pricina puţinei lui statornicii, ar fi să dea prea greu răspunsul faţă de măreţia lui Dumnezeu, Care îl călăuzeşte pe om. Am stat cu cerul Meu de sfinţi şi de îngeri în văzduhul cortului alb, sub care am chemat la masa Mea poporul, pe poporul Meu cel de demult, şi pe cel de azi poporul Meu. Am privit cu părintească duioşie. I-am aşezat să stea şi să privească şi să asculte glasul sărbătorii toţi cei ce au fost pomeniţi după ce şi-au lăsat trupul, iar Eu, Domnul, M-am făcut cuvânt de Duh Sfânt. Inimile celor adunaţi s-au mângâiat de la lucrarea Mea cu voi peste ei, copii lucrători, dar trebuie, tată, să avem mulţi ucenici lucrători şi mărturisitori, căci lucrarea mărturisirii a avut în toată vremea puterea să-i cheme pe oameni la înviere şi la credinţă şi la umilinţă şi la viaţă apoi.

Iată, acum, duhul mărturisirii intră în cartea Mea cu poporul Meu şi îl învaţă pe el darul acesta, că e mare, mare dar mărturisirea. Cu el Îmi culegeau dintre oameni apostolii Mei pe cei ce se ridicau spre dragoste de Dumnezeu şi spre credinţa care-l mântuieşte pe om din moartea păcatelor. Iată, duhul mărturisirii se slăveşte învăţând cu putere de lângă Mine prin sfinţi pe cei ce s-au adunat la izvor în zi de praznic de Duh Sfânt, şi le voi da lor glasul celor ce mărturisesc, glasul sfinţilor Mei. Amin.

– Cu tine veniţi, în taină de Duh Sfânt a sărbătorii de Rusalii, mărturisim, Doamne, pe cele ce nu se văd de ochii omeneşti, dar se văd cu duhul credinţei, şi apoi cu duhul dragostei de cele cereşti, o, Învăţătorule milos. O, ce frumos ai învăţat Tu azi poporul, ce frumos! O, ce frumos am stat şi noi, ascultând şi hrănindu-ne din gura Ta! Noi, sfinţii Tăi, am fost şi pe pământ, şi suntem şi acum de lângă Tine mărturisitori ai Tăi peste oameni. Viaţa noastră plină de Tine pe pământ mărturisea pe pământ şi în cer, Doamne, căci iubirea cea pentru Tine se slăvea din noi şi mărturisea lucrarea ei. O, aşa să ai şi azi ucenici, Doamne, iar numărul lor să se înmulţească, şi Tu să Te mângâi, că mare, prea mare, prea dureroasă Îţi este durerea şi rana de la nedragostea omului, de la necredinţa lui şi de la atât de marea lui depărtare de Tine, Doamne. Carnea pe care o tot mănâncă omul, omorând animalul sau pasărea ca să mănânce el carne, această cădere mare a omului îi întunecă lui trupul şi mintea şi inima şi puterea de a se opri de la acest păcat. Nu se mai poate întoarce omul în Scripturile poruncilor vieţii, şi în care spune: «Să nu ucizi, omule». *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! o, cât de greu Îţi este Ţie pe pământ cu omul, dar cât de milos eşti Tu pentru om! N-ai putut, de două mii de ani aştepţi să poţi, dar n-ai putut să Te bucuri de un popor cu totul curat de duhul cărnii, Doamne. Duhul cărnii este ceea ce îl stăpâneşte pe om, iar omul, chiar dacă dă să Te iubească, nu Te poate iubi, Doamne, căci Tu trebuieşti iubit cu toată fiinţa şi fapta omului, şi nu cu picăţica, Doamne. O, cum să poată omul lucra poruncile vieţii, şi pe care Tu le-ai scris pe piatră cu deget de foc ca să le laşi oamenilor, cum să poată oamenii să le pună peste ei când ei nu se uită şi nu vor să nu uite că în capul poruncilor stă scrisă porunca iubirii de Dumnezeu din tot cugetul, din tot sufletul şi din toată puterea omului, ca să le poată el împlini apoi pe toate celelalte porunci scrise sub porunca cea mare, mama poruncilor, mama care naşte pe celelalte porunci în omul care împlineşte porunca Ta cea dintâi peste om? O, cine poate împlini poruncile vieţii fără să o împlinească pe cea întâi între ele, Doamne? Noi, sfinţii Tăi mărturisitori, rostim cuvântul mărturisirii noastre pentru Tine şi spunem poporului Tău cel de demult al Tău, şi apoi celui ce se naşte acum şi de acum, ca să împlinească în el viaţa şi poruncile ei, şi spunem aşa: Ascultă, Israele, poruncile Domnului, Care îţi spune ţie:* «Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu te lăcomeşti spre cele ce nu sunt ale tale, căci Domnul când a scris poruncile vieţii s-au stârnit

tunetele şi fulgerele şi trâmbiţele cereşti, şi muntele fumega tot, şi Israel a văzut şi s-a temut foarte, căci Se coborâse Dumnezeu pe munte în foc şi se ridica fum de pe munte ca fumul din cuptor, şi tot muntele s-a cutremurat sub slava aceasta», *aşa precum este scris în Scripturi. Ascultă, Israele de azi şi de mâine, ascultă glasul poruncilor şi umple-te de râvnă mistuitoare pentru Domnul Dumnezeul tău, căci de atunci şi până în zilele acestea n-a putut Domnul să Se bucure de un popor împlinitor de porunci, căci omul nu poate să creadă şi să nu mănânce carne.*

O, Israele, o, Ierusalime, nu trebuie să mănânce omul carne, căci Domnul a scris cu deget de foc poruncile vieţii şi i-a spus să nu mănânce carne, căci când a spus «Să nu ucizi», a spus să nu mănânci carne, omule. O, nu te uita, nu te uita în Scripturile care scriu că omul a mâncat carne şi că Domnul a zis ca omul. O, nu asta are omul de făcut. Omul trebuie să se uite în porunci şi să le împlinească. Amin. Aceasta mărturisim noi, sfinţii Domnului, sfinţii cu care Domnul vine când El vine cuvânt pe pământ, însoţit de slava Lui, de îngerii şi de sfinţii Lui. Cel ce ucide ca să mănânce, acela face şi desfrânare apoi, căci mâncatul de carne îl desparte pe om de Dumnezeu, şi omul îşi alege trupul şi gustul lui, aşa cum Israel şi-a ales carnea, şi pentru ea nu L-a mai iubit pe Dumnezeu.

O, popor al Domnului, nu fi mic la înţelepciune. O, nu trebuie să mănânce omul carne. Omul trebuie să se întoarcă la începutul lui şi să se uite la glasul Domnului când Domnul i-a spus omului ce să mănânce de pe pământ, şi apoi i-a spus ce să mănânce din rai. Omul trebuie să citească în Scripturile cele de la început şi să vadă în ele căderea omului prin neascultare şi să înveţe din aceasta şi să se cutremure, şi apoi să ia calea vieţii, calea cea cu ascultare de Dumnezeu pe ea. Amin.

Noi, sfinţii Tăi, Doamne, am grăit poporului Tău adunat la izvor şi am mărturisit lui durerea Ta cea de la om şi am strigat la el să Te asculte şi i-am spus că omul nu trebuie să mănânce carne, ci numai ce i-ai spus Tu să mănânce. Amin. Am voit să mărturisim ca să Te mângâiem, Doamne, căci duhul mărturisirii are putere prin lucrarea lui, şi iată, stau acum să mărturisească şi cei pomeniţi cu sufletele lor pe jertfelnicul la care ei sunt chemaţi spre învierea lor, Doamne, şi iată, aşa se întregeşte azi duhul mărturisirii, care de lângă Tine lucrează acum şi îl învaţă pe poporul Tău înţelepciunea vieţii, o, Doamne al sfinţilor şi al mărturisitorilor Tăi. Amin, amin, amin.

– Din neamul cel mare şi atât de mare cât toate veacurile de oameni de până acum, Doamne, dintre cei atât de mulţi la număr pomeniţi acum pe jertfelnicul Tău de foc, în care sunt puse la ars păcatele oamenilor ca să fie oamenii iertaţi de ele şi să învieze trupurile lor apoi, noi, cei ce am fost desprinşi din trupul poporului Tău care a auzit glasul Tău din vremea aceasta, mărturisim şi noi că poporul Tău cel adevărat de azi este cel ce se sfinţeşte pentru Tine cu trupul, cu sufletul şi cu duhul, Doamne. Cât am fost noi pe pământ în trupul poporului Tău, n-am înfăptuit în noi duhul şi trupul vieţii, căci am fost fără de înţelepciune şi n-am învăţat din Scripturi viaţa. Îi spunem poporului Tău cel de ieri, şi îi spunem şi celui de azi popor al Tău, îi spunem noi, cei care acum mărturisim din cele ce nu se văd, şi în care se văd cele făcute de oameni cât stau ei pe pământ, îi spunem lui, pe de-a dreptul îi spunem să nu mănânce carne, să nu mai mănânce carne de acum. La toţi oamenii de pe pământ le spunem că omul nu trebuie să mănânce carne, că omul nu trebuie să facă desfrânare, şi că trebuie să citească în Scripturi poruncile lăsate de Tine pentru om, Doamne. Îi spunem poporului Tău cel de ieri şi cel de azi al Tău, îi spunem că ascultarea de Tine este salvarea lui, şi apoi salvarea pământului şi a oamenilor de pe el, Doamne; şi îi spunem lui să se apropie tot mai mult de izvorul glasului Tău şi să se hrănească şi să învieze, căci moartea nu este alta decât neascultarea, care alungă de la om învierea şi viaţa. Mărturisim neascultarea noastră, care ne-a dus la suferinţă pe pământ şi la lacrimi de păreri de rău în cer, dar în cer avem mare mijlocitor pe trâmbiţa Ta, vasul din care noi ne-am adăpat pe pământ cu cuvântul Tău, pe care din neînţelepciune noi l-am călcat.

Îţi mulţumim că ne-ai dat din poporul Tău milă pentru noi pe cei ce lucrează cu Tine spre mântuirea neamului omenesc, Doamne. O, păstrează-i Tu pe ei sub scutul Tău cel de nebiruit şi învaţă-i, mereu, mereu învaţă-i să Te asculte, căci neamul omenesc de aici, şi cel de pe pământ, are nevoie de slujitori de-ai Tăi curaţi şi sfinţi prin ascultare şi prin jertfire, Doamne. Şi acum le mulţumim lor că ne iubesc, şi mărturisim de lângă Tine cuvântul Scripturii, cuvânt cu putere de înviere în el, şi care spune aşa: «Iubirea, ca moartea e de tare, şi o biruieşte pe ea». *Amin, amin, amin.*

– Şi acum, Eu, Domnul, alinându-Mă de la duhul mărturisirii, Îmi odihnesc Duhul, Mie şi celor ce Mă poartă cuvânt peste pământ, şi iarăşi voi coborî cuvânt, ca să întregesc lucrarea acestei zile lungi de sărbătoare de Duh Sfânt, întreită zi de serbare peste poporul Meu, şi să-Mi învăţ poporul şi să-l ajut pe el să Mă împlinească în el. Amin. Mângâindu-l îl voi învăţa pe el şi chemându-l îl voi chema şi îl voi apropia pe el de mântuirea lui cea de la Mine. Amin, amin, amin.

16/28-05-2007